

ВЪ МОРСКИТЪ ДЪЛБИНИ

Пернатка, пъргавата дълбоководна риба, изплава на морската повърхностъ, за да се порадва на слънцето, простора и свежия въздухъ. Всѣка година тя излизаше по веднѣжъ, поиграваше си въ лекитѣ вълни и пакъ се спущаше въ морскитѣ дълбочини. Но сега много бѣше се приближила къмъ брѣга, дето видѣ да плава голѣма лодка, карана отъ нѣкакви непознати същества.

— Какви сте вие? — попита ги Пернатка и плѣсна съ опашката си отъ любопитство.

— Ние сме хора, — отговориха тѣ.

— Хора ли? За прѣвъ пѣтъ ви виждамъ. Какво умѣете да правите?

— Всичко; ние сме най-силнитѣ и най-умнитѣ същества на земното кълбо.

— О-хо! — изсмѣ имъ се Пернатка. — Обичате, изглежда, да се хвалите.

Пернатка бѣше виждала много риби и много птици, но хората не приличаха нито на едни отъ тѣхъ.

— Знаете ли да плавате? — попита ги тя.

— Рѣкитѣ, моретата и океанитѣ сж тѣсни вече за нашитѣ лодки и параходи, — отговориха гордо, но тихо хората.

— Умѣете ли да хвърчите?

— Нашитѣ балони и самолети отдавна сж пропждили орлитѣ отъ небеснитѣ висини.